

LETO XII.

V LJUBLJANI 1. in 15. FEBRUARJA 1943-XXI

ŠTEV. 9-10

Dr. Jože Pogačnik

Naročilo svetega očeta

»Naj z vso vnemo posnemajo vzvišeni zgled svoje Matere, pobožno, delavno in čisto žive!«

Tako je odgovoril sveti oče na sporočilo o posvetitvi dijaških kongregacij brezmadežnemu Marijinemu Srcu 8. decembra 1942. Prelep program! Visoki cilji! A mladosten, v Marijini šoli prižgan pogum odločno stremi za njimi!

1. *»Naj z vso vnemo posnemajo vzvišeni zgled svoje Matere!«* S tem nas sveti oče opozarja, naj vestno spolnujemo 40. pravilo Mk: »Presveta Devica Marija je prva zavetnica Mk; zato morajo kongreganisti gojiti do nje prav posebno pobožnost; naj si prizadevajo njene odlične kreposti posnemati, nanjo naj stavijo vse svoje zaupanje, in naj se med seboj spodbujajo, da jo ljubijo in ji služijo s prav sinovsko ljubeznijo.« — Marija je kongreganistu Gospa ali Kraljica, Zavetnica in Mati, on je njen služabnik, varovavec in sin! Njegovo češčenje Matere božje sicer ni drugačno kakor je češčenje vernikov vobče, a biti mora bolj goreče in bolj prisrčno. — Danes, v »Marijini eri«, po naročilu naših pastirjev velja: vsak kongreganist vsak dan vsaj nekaj rožnega venca!

2. *»Pobožno!«* Kako lepo je govoril sveti oče o moči in potrebi molitve dne 17. januarja letos članom apostolata molitve: »V strašni nesreči in krizi za človeštvo bolj zaupamo v pomoč vaših molitev kakor v sposobnost še tako modrih državnikov in v moč še tako hrabrih bojevnikov. Pred Bogom je orožje molitve in vere mogočnejše kakor orožje jekla in bron.« — Koliko zmag je izvojevala Cerkev z rožnim vencem! Imejmo ga vsak dan v roki in učimo tudi druge moliti to rešilno molitev!

3. *»Delavno!«* Zopet je govoril sveti oče v božičnem nagovoru takole: »Zapoved te ure je: ne tožiti, ampak delati! Ne tožiti, ampak graditi, da se postavi, kar se mora postaviti družbi v blaginjo... Vi, prostovoljci v križarski vojski za novo plemenito družbo, dvignite nov prapor moralnega in

krščanskega preroda, napovejte boj temi in odpadu od Boga, boj mrzli bratski razdvojenosti.« — Ne pozabimo kongregacijske resolucije s svojih zborovanj leta 1955: »Z otroško vdanostjo se predajamo vodstvu avtoritete, posebno še njenemu rednemu učiteljstvu in vodstvu.« Apostolat, ki ga toliko in tako nujno naroča cerkveno vodstvo, hočemo izirševati tako v kongregacijah samih kakor v posebnih apostolskih organizacijah Katoliške akcije.

4. »Čisto!« Saj to je slava kongregacij! Po besedah papeža Leona XIII. so prav kongregacije »izvrstne šole krščanske pobožnosti in najvarnejša bramba mladostne nedolžnosti«. In že sv. oče Pij XI. je leta 1927 pisal voditeljem kongregacij, zbranim pod škofom Waitzem na zborovanju v Innsbrucku, naj voditelji »preljubljeno mladino obveste o očetovski ljubezni, s katero jih sveti oče ljubi, in o svojem naročilu, naj se dajo oblikovati po tipičnem vzoru, izročnem pravi Marijini kongregaciji, po svojem vzoru in učitelju — angelskem sv. Alojziju Gonzagu«. — Med našimi kongregacijskimi načeli, ki jih mora vedeti in spolnjevati vsak novinec, imamo zapisano: »Dober kongreganist ljubi mladosti najlepši cvet — zato je v mislih, besedah in dejanjih čist.« — Čisto srce je tudi junaško, najbolj pogumno srce! Če hočemo osvajati svet za Kristusa in Marijo, moramo najprej biti zmagovalci nad samim seboj!

* * *

Velik program! Sveti oče ga je načrtoval! Zato ga izvršujemo brez obotavljanja in malodušja! Velike duše gredo za velikimi cilji! In kongregacija je četa izbranih!

Spomin lurških prikazovanj

11. februarja

Linorez, F. Rajhenburški

† Lojze Grozde

Sem mislil, da sem sam

Sem mislil, da sem sam
na sredi teh valov,
na sredi teh vetrov
in nisem vedel kam.

In vendar Ti si bil,
mogočni moj Gospod,
z menoj prav vsepovsod,
kjer jaz sem boje bil.

Podal si mi roko,
me dvignil iz nizkosti,
pokazal pot h kreposti,
pokazal pot v nebo.

† Lojze Grozde,

osmošolec klas. gimnazije in prednik DMK v Marijanišču

Na novega leta dan je umrl nasilne smrti! Tam na Mirni — v mrazu in mukah — je bil v trpljenju prekušen in, upamo, takoj nato ovenčan s »krono življenja«.

Za božične praznike je odšel na počitnice na Dolensko, kjer že dolgo ni bil. Na novega leta je opravil v Stični pobožnost za prvi petek, potem pa se napotil proti Trzišču na obisk k svojim znancem in sorodnikom. Najbrž pa je bil namenjen tudi k svoji dragi materi in bratom, ki žive revno v škocijanski župniji. Na Mirni so ga ujeli partizani in hoteli, da se prizna za bogoslovca. Zanikal je, a priznal, da je kongreganist. Pri njem so dobili misale, Hojo za Kristusom in več izvodov Sporočila iz Fatime. Potem so ga dve uri mučili. Vsa poročila poudarjajo, da je vse muke voljno trpel. Soditi smemo, da je umrl kot mučenec.

Lojzeta so zdrževali dobri ljudje, oblast s stalno podporo in Marijanišče. Bil je zelo nadarjen, v šoli vedno odličnjak, pa tudi priden. Še kot nižješolec je veliko pisal v hišni list Izvir, kot višješolec pa v višješolski list Plamen. V njegovih ljubkih pesmih se zrcali vroča ljubezen do domovine, do katoliških, posebej še do kongregacijskih vzorov. V kongregacijo je bil sprejet na Brezmadežno 1956. Večkrat je bil svetovalec, letos pa je kot prednik vneto vodil vse delo kongregacije. Zgodaj je vstopil tudi v KA, za katero se je goreče žrtvoval. V njem je zorel lep duhovniški poklic. Že v peti šoli je pel o tem, kako lepa je odpoved svetni ljubezni zaradi Boga in kako je Bog opora in moč mlademu fantu v vseh mladostnih viharjih. Kakor bi slutil, da bo zgodaj končal, je skušal »izpolniti veliko let« in biti mož! Po značaju je bil tih, resnoben, predan le delu in študiju, a prav zaradi svoje zrelosti vodnik tovarišem.

Lojzetova smrt je za kongregacije in KA velika zguba, a tudi — velika milost! Prepričani smo, da imamo zdaj v njem priprošnjika, ki bo to službo prav tako vestno opravljal, kakor je prej predniško! Zdaj je sam postal vzor! In res: če nam je bil on vzet, mora namesto njega zrasti sto njemu enakih, sto borcev za Boga in Marijo!

Lojzetova smrt je za kongregacije in KA velika zguba, a tudi — velika milost! Prepričani smo, da imamo zdaj v njem priprošnjika, ki bo to službo prav tako vestno opravljal, kakor je prej predniško! Zdaj je sam postal vzor! In res: če nam je bil on vzet, mora namesto njega zrasti sto njemu enakih, sto borcev za Boga in Marijo!

† Lojze Grozde

Pevčeva molitev

*Večer v svoj črni plašč zemljo ovija ...
Na hribovskih cerkvice — kot pličke bele —
s srebrnimi glasovi so zapele,
doline polni sladka melodija.*

*Mlad fant domov se s polja truden vrača,
odkrije se ob pesmi, postoji:
»Naj polje v Tvojem varstvu, Mati, spi
in oče, mati, bratje, vas domača!*

*Moj glas z zvonjenjem zliva se v prošnjo:
»Kraljica, čuvaj nas in to zemljo,
obvaruj nas noči grozečih dni,
ne daj, da kri to zemljo pognoji,
ne daj, da belih cerkvic več ne bo,
naj rod ne umrje, naj živi!«*

(Jeseni 1940.)

Pisatelja Papinija „Druga molitev h Kristusu“

Kristus, vir vseh milosti
Linorez, Lida

Giovanni Papini se je v prvi svetovni vojski iz popolne nevere vrnil h Kristusu. V jeziku modernega človeka je opisal Jezusovo življenje v znameniti knjigi *Storia di Cristo*, ki se končava z dolgo »Molitvijo h Kristusu«. Ta čudoviti zaključek izzvani kakor konec devete Beethovenove simfonije in je brez dvoma najlepše poglavje, kar jih je do sedaj načrtalo Papinijevo pero.

Ves čas prosi Jezusa, naj se vrne in vidno pokaže na svetu. Kako pretresljivo moli že v začetku: »Tebe, samo Tebe potrebujemo, drugega nobenega. Le Ti, ki nas ljubiš, moreš imeti z nami sočutje, ki ga ima vsak izmed nas s samim seboj. Samo Ti moreš čutiti, kako zelo, kako neizmerno smo Te potrebni v sedanjem svetu, v današnji svetovni uri. Noben drug, nihče izmed vseh, ki zdaj žive, nihče izmed vseh, ki spijo v blatu, ki se mu pravi slava, nihče ne more prineesti rešenja nam beračem, nam, ki smo padli v najstrašnejšo stisko; nam, ki smo padli v dušno bedo. Vsi so Te potrebni, tudi tisti, ki sami ne vedo. Lačni misli, da se mu hoče kruha, pa je lačen Tebe; žejni méni, da mu je treba vode, pa velja njegova žeja Tebi; bolnik si utvarja, da gre njegova želja za zdravjem, pa je vsa njegova bolezen to, da Tebe ni. Kdor na svetu išče lepote, išče tako, da še ne zapazi me, Tebe, ki si popolna lepota. Kdor vse misli pošilja po resnico, hrepeni, ne da bi hotel, po Tebi, ki si edina resnica, ki jo je vredno vedeti. Kdor ves zasopljen teče za mirom, teče za Teboj; saj samo v Tebi se more spočiti tudi najbolj nepokojno srce. Kličejo Te, ne da bi vedeli, da kličejo Tebe...«

Letos, sredi druge svetovne vojske, pa je Papini iz globine svoje pesniške duše povedal Kristusu svojo Drugo molitev, *Seconda preghiera a Christo*, v *Il Regno*, Assisi 1942, str. 7, ki zveni kakor *Confiteor in Ideo precor* (Spovem se — Zato prosim) sodobnega človeka. Nekoliko skrajšana se glasi takole:

»Ker me je gnala obupna ljubezen, sem se drznil nekega dne, ki je že daleč, prositi Tvojega povratka na zemljo.

Ali si mi odpustil to zaupno in nasilno smelost? Takrat mi je nenadno privrelo na dan neznosno sočutje z bolečino ljudi. Za toliko slepoto, za toliko ledenost, za toliko nesrečo nisem videl drugega sredstva kakor tvoj povratek med nas, sredi med tiste, ki so Te ljubili, Te izdali in Te umorili.

Odpusti, Kristus, s svojim božjim molkom silnost mojega človeškega krika. Moja nestrpna in nepremagljiva prošnja se je rodila iz ognja, ki si ga bil vžgal v moji duši v onih nemirnih letih, ki so bila vsa rdeča od požarov in krvi.

Zdaj, ko se mi je smrt približala za razdaljo več ko dvajset let in ni več daleč ura, ko se bom moral prikazati pred Tvojo navzočnostjo, nočem, ne morem, ne upam ponoviti svoje krčevite molitve. Veliko več sem videl

in pretrpel, veliko več sem se učil in premišljeval in morem zdaj bolje razumeti skrivnostni blisk Tvoje ljubezni.

Ljudje nimajo pravice čakati in zahtevati, ampak Ti že več tisoč let čakaš in ljubeznivo zahtevaš. Ti edini imaš pravico čakati in zahtevati. Ti si ljubezen, ki je ne ljubimo dosti, neodslovljivi berač, ki od vekov proži prebodeno in blestečo roko ob zaprtih vratih ljudi — in proži jo zastonj.

Ves božji del — neprimerno večji — si Ti spolnil. Zdaj smo mi na vrsti.

Pokril si svojo luč z gostoto človeškega mesa; rodil si se v bedi in v temi, sredi najnižjega naroda, ki je bil suženj in neubogljivec. Ponižal si se tako globoko, da si odbijal besede satana in farizejev; sprejel si beg, izgnanstvo, lakoto, prezir, izdajstvo in končno sramoto udarcev in bičanja, zbadanje z meči, krutost trnov, prebadanje z žebli, izneverbo prijateljev, strahopetnost sodnikov, bogokletja tistih, ki so Boga morili, rano s sulico, težo in sramoto križa. A kljub temu Tvojemu življenju... si prinesel novo luč očem in srcem, gibanje negibnim, zemeljski in nebeški kruh lačnim, čistost nečistim, veselje žalostnim, zdravje umirajočim, življenje mrtvim in nazadnje si nam pustil poslanico, ki nas naj naredi tako božje, da še angeli niso kaj imenitnejšega slišali. Toda Tvoja nezaslišana plemenitost še ni bila izčrpana! In naklonil si množicam, ki bodo šle za Teboj v izžgane puščave zemlje, svoje telo za jed in svojo kri za pijačo. Greh je bil v nas zatemnil božjo podobo, a Ti si nam vrnil, kolikor je bila to Tvoja stvar, prvotno podobnost z Očetom. Velikanske pustinje gostega in strupenega trnja so nas bile ločile od vrta Sedmega dne, Ti pa si utrl novo stezo med trni in bodicami, da bi se vsak izmed nas mogel spet napotiti proti nedolžnosti in sreči prvih zarij sveta. Vse si pretrpel, vse si povedal, vse si dal, vse si plačal; nobeno človeško srce si ne bo moglo nikoli misliti, da manjka samo še pičica tistega dela v odrešenju, ki si ga prevzel Ti nase.

Po Tvojem vstajenju bi se moralo začeti vsakdanje vstajanje naših duš tu na zemlji. Začela se je naša naloga, naš odgovor, naše poslanstvo. A ostali smo — pravim, večinoma — leni, nemi in mrzli, to se pravi, ostali smo podobni mrličem, ostali smo mrtvi. Ogenj Tvojega krsta je komaj obliznil naše otroške ali postarne glave. Naliv Tvoje milosti je komaj zmočil naše zaspane trepalnice; sladka silnost Tvoje ljubezni je komaj ogrela katero premrženo dušo. Tisoči mučencev so prelili kri zate, medtem, so pa milijarde pribijale Tvoje roke na rame drevesa, da se ne bi odtrgale in jih objele. Tisoči svetnikov so trpeli zate in se veselili v Tebi, toda v istem času je milijarde in milijarde odpadnikov in blaznikov še naprej bilo Tvoj krvaveči obraz. Milijoni človeških bitij so Te iskali in molili, a velikanske množice duhovnih ubijalcev in samomorilcev so odklanjale in zavijale Tvojo besedo...

Pri mnogih narodih je Tvoje ime neznano, pri mnogih narodih so Tvoj nauk umazali in osmešili, pri mnogih narodih so Tvojo besedo pozabili ali oporekli, pri mnogih narodih je sama tvoja resnica potvorjena in oškrtana, pri mnogih narodih Tvoja Cerkev trpi preganjanje, pri mnogih narodih imajo Tvoja jagnjeta slabo pašo, pri mnogih narodih tvoje duhovnike žalijo, jih devajo v sužnost in jih zatirajo.

Črka Tvoje postave je že sporočena večjemu delu človeškega rodu — toda samo črka. Duh je v malo ljudeh, zgled jih je sprejelo malo, mozeg in bistvo pa redkokateri.

Slepi smo, gluhi in mlačni, hinavski in zakrknjeni, umazani in strahopetni. Veš pa tudi, da smo nedopovedljivo nesrečni, obupno izsušeni, nepravilno bolni, neodpustno žalostni...

Velikanska je naša krivda — ker smo Te odklanjali in bežali pred Teboj — a neizmerno večja je naša nesreča. Če nas ne moreš ljubiti, kakor bi upali, vsaj potolaži naš obup. Edino Ti moreš s svojo prekipevajočo ljubeznijo ugasiti bolečino, ki nas žge, ker Te ne ljubimo...

Ljubi vse, čeprav smo nevredni, zakaj vsi skrivamo svoj jok.

Ljubi vse, čeprav smo uporni, ker vse nas napada strah in trepet.

Ljubi vse, čeprav zaslužijo pogubljenje, zakaj vsi bivamo v ječi. Ljubi vse, čeprav so kruti, ker ni ga med nami, da ne bi trpinčil samega sebe. Ljubi vse, tudi če so ubijalci, zakaj ni ga med ljudmi, ki ne bi ubijal kakega dela samega sebe. Ljubi vse, ki se zde srečni, zakaj vsak dan ima svojo muko in vsaka noč svoje kesanje. Ljubi vse, Kristus, tudi tiste, ki ne znajo ljubiti, tudi tiste, ki se branijo ljubiti ali ljubljene biti. Ljubi matere sirote, ločene od otrok; ljubi mlade ljudi, ločene od žene, ki jo ljubijo, ločene od doma, ki ga jim daljava odkriva kot paradiz, ločene od dragih steza, ki so prej slišale korak in smeh nesmrtnega detinstva...

Ljubi vse, Kristus Jezus, ljubi tudi tiste, ki nočejo vedeti zate, ki Te smešijo, ki Te odklanjajo, ki Te spet preganjajo in sanjajo, kako bi zbrisali vsako Tvojo sled v človeških srcih.

Ljubi končno tudi tega Tvojega prosilca, ki se Te upa povabiti k veseljni in nepremagljivi Ljubezni, ki je privedla Tebe, Boga, da si se rodil v blatu in umrl v krvi.

Odpusti, Kristus, njemu, ki te prosi v imenu svojih bratov in ki konec svojega zmedenega jecljanja ne zna storiti drugega, kakor položiti ostanek svojega nekoristnega življenja pred znamenje Tvoje smrti.◀

M. C.

O, daj, postoj!

*V te samotne dni,
v te puste, blede ure,
ko si ves sam in slab
in ti oklepa dušo dih noči,
oh, da, takrat je tudi mene strah...*

*Glej, včasih, ne,
premnogokrat si zaželim roke,
tak močne, trdne kakor gore hrast,
ki bi vodila me iz teh nižin
tja gori, k soncu, tja do sreče brazd.*

Kdo naj me pelje tja?

*O, daj, postoj!
Ti, brat, ki greš ves lep in čist na pot,
postoj, poglej v oči in mi povej,
da si to ti, ki naj popelje me iz teme zmot...*

Nasveti za duševno delo

Večkrat pristopi k mizi Gospodovi. Zakramenti so vrelci božje moči za vse potrebe. Obhajilo pa je še posebej zakladnica duhovnih moči in popolne predaje velikim nalogam. Sv. Tomaž Akvinski je v tem zakramentu videl najbolj božje opravilo, ki more najbolj napolniti vsako dušo z nebeškimi blagoslovi. Kar mu je bilo pred mašo težko, to se mu je po obhajilu odprlo in prav tu je črpal vire svoje modrosti, ki jo občuduje ves svet.

P. Gratry vprav obhajilo pripisuje svoj popolnejši umski razvoj. »Ne verjamem, da prejem obhajila dá zmožnosti, ki jih kdo prej ni imel. Vendar pa ima ta zakrament za razum svoje velike in dobre posledice. Naše zmožnosti razgiba, blagoslovi, in pomaga razviti. Vodi jih k pravi ciljem in stori, da nam je študij bolj koristen, njegovi sadovi pa bolj dolgotrajni.«

Pasteurja je duhovnik, ki mu je zaupal svojo dušo, označil s sledečimi besedami: »Pasteur ni samo kristjan, marveč je tudi pobožen; k obhajilu gre pogosto.«

Prijatelj znamenitega pisatelja Karla Peguya, ki je tudi padel v prejšnji svetovni vojni, je hodil k obhajilu, ker je v njem črpal hrane za svojo vero in za lepo življenje. Po obhajilu so mu prišle najlepše misli in trdni sklepi. Sam je zapisal: »Vsakdo ima tudi v tej vojski svoje mesto in vprašanje je le, kako bom na njem večal božjo slavo.«

Peter Poyet je prejemal sv. obhajilo vsak dan. Kristusa je prejel v jutru, in ni ga izgubil čez dan. Mislil, govoril, pisal in delal je skupno z Jezusom. Svojemu prijatelju je naročal: »Ne pozabi, da nam je Kristus zapustil svoje Telo za hrano. Kaj se to pravi? Treba jo je iti iskat, kadar se čutimo slabe, da nas okreпча. Če smo bojzljivi, nas bo napravila pogumne, in če smo raztreseni, nam bo pomagala do zbrane pazljivosti.«

Dr. Tihamer Toth:

Saj sem vedel, pa sem pozabil

Profesor pokliče dijaka in ga začne spraševati. Dijak postaja vedno bolj rdeč, besede mu zastajajo v grlu, dokler končno ne umolkne. Profesor vzame svinčnik in ga že drži nad katalogom, da zapiše slabo. V tem trenutku se dijak oglasi: »Oprostite, gospod profesor, saj sem vedel, pa sem pozabil...«

Iz življenja kongregacij

† Basaju Vasju v spomin.

19. januarja t. l. se je preselil najmlajši član naše kongregacije v večno domovino. Naj mu bodo poleg naših molitev tudi te besede v slovo.

Dragi Vasja!

Še pred kratkim smo te videli sredi med nami polnega nedolžnega veselja. Kako tudi ne, saj si hrepenel, da se čim prej slovesno izročiš varstvu preblažene Device Marije. Na ta veliki dan si se skrbno pripravil. Vsi vemo, da je bilo tvoje srce nedolžno, neomadeževano, vreden dar, ki si ga hotel popolnoma izročiti svoji nebeški Kraljici. Evharištični Jezus, najljubši gost tvoje duše, ti je dal milost popolne vdanosti in vztrajne zvestobe Kristusu Kralju in naši Kraljici. Posebno tedaj, ko si bil priklenjen na bolniško posteljo, smo lahko občudovali tvojo čudovito potrpežljivost in ljubezen do Jezusa in Marije, ko si daroval za grešnike svoje trpljenje.

Ko so ti potekali zadnji dnevi tuzemskega življenja, si izvolil Ma-

Lida

rijo za svojo Gospo, Zavečnico in Mater. Postal si Marijin vitez, naš brat, vreden nositi ime kongreganist.

Bogu je bila všeč tvoja nedolžna duša, zato je sklenil, vzeti jo k sebi. In Marija, vesela nedolžne cvetke, te je sprejela v nebesa, v večno blaženost. Dokončal si srečno svojo življenjsko pot in kot angel prispel k nebeški Kraljici, k njej, ki si jo posnemal in nam dajal zgled, ko si bil še med nami. Združil pa si se tudi s svojo zlato mamico, ki je bila prav tako kot ti dana v prerani grob. Ločila sta se bila za kratek čas, zdaj bo sta večno uživala veselje, ki ga je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.

Dragi Vasja!

Tvoja življenjska pot je bila kratka, toda kot svetnik si odšel v nebesa. A poglej nas, svoje brate kongreganiste, ki še vedno bijemo boj s svetom in samim seboj! Prosi za nas pri nebeški Gospe, da homo izšli iz tega boja kot zmagovalci, da bo med nami več takih vitezov, kot si bil ti.

Prednik nižješ. kongr. pri Sv. Jožefu.

Hočeš postati tudi ti moj otrok? Vstopi v kongregacijo! Tako vabi nova podobica za novice, ki jo je izdalo ŠVDMK kot nekakšno povabilo v kongregacijo in obenem kot snov

Velikokrat tak jalov izgovor ni nič drugega kot zvita laž lenuha. Dobri mladenič ni lekcije nikdar znal, ker minulo popoldne sploh ni knjige pogledal. Toda vedno tak izgovor ni laž! Je precej ljudi, ki res hitro pozabijo, kar so se naučili. Njihova glava je kakor rešeto. Študirajo in nekaj časa znajo, potem pa vse pozabijo. Kljub temu jih ne moremo opravičiti, kajti pozabljivost in raztresečnost sta napaki, ki jih je mogoče odstraniti ali vsaj zmanjšati.

Marsikateri dijak, ki pride v šolo s praznim izgovorom, da je pozabil, česar ni nikoli vedel, zelo dobro pozna vse podrobnosti iz povesti Karla Maya, ve točno vse izide nedeljskih tekem, pozna do potankosti vsak film itd. Kaj dokazujejo ta dejstva? Tak dijak ima spomin, celo dober spomin, toda uporablja ga samo tam, kjer ga kaka stvar zanima in veseli.

Slavni matematik Arhimed je mirno študiral v Sirakuzah na svojem domu, ko je l. 212 pr. Kr. rimski vojskovodja Marcel mesto z oboroženo silo napadel. Rimljani so že divjali po mestu, toda učenjak se za to ni nič menil. Vojak je v divjem diru pridrvel tudi v njegovo hišo. Arhimed je sedel na svojem vrtu in mirno risal geometrične like v pesek. Med vpitjem in divjanjem, ki je vladalo po vsem mestu, je računal in se ni brigal za to, kar se je okrog njega godilo. Komaj je opazil, da je v njegovo hišo prišel rimski vojak; približal se je učenjaku in hotel stopiti po pesku pred njega. Arhimed se niti ozrl ni na prišleca, ampak je sklonjen nad geometričnimi liki ostro rekel: »Noli turbare circulos meos!« — Ne pokvari mi mojih krogov!

»Oh, če bi mogel tudi jaz tako zbrano študirati,« vzdihuješ, ko slišiš to pripovedovanje. In ravno pri Arhimedu se moremo veliko naučiti za pazljivo delo. —

Prvo, kar te Arhimed uči, je: Ne pečaj se z raznimi razburljivimi dogodki. Drugič: zberi vse svoje duševne sile v to, kar trenutno delaš. To je najvažnejše.

Prav nič ti ne pomaga posebna soba, če tvoja domišljija med študijem snuje svetovna potovanja daleč od šolske knjige. Le če boš vse misli osredotočil samo na tisti predmet, ki ga ravno študiraš, boš predmet razumel ne samo na površju, ampak tudi v njegovih globinah. Potem tudi ne boš več — pozabil.

Ne pozabi obnavljati posvečenja Marijinemu Srcu. — Najboljša obnova pa je življenje po njenem zgledu.

Dekle, ki bi morala!

Bog ni dal vsem enakih talentov, toda brez napa, laži in lahkomišelnosti lahko priznaš, da nisi v sebi skrite talente, ki bi jih mogla in morala uporabiti v korist drugim.

Kakor si izobrazena, bi morala stalno se izobrazevati z branjem knjig, verske, slovstvene in znanstvene vsebine. Nič ti ne bi smelo biti pretežko pri izbiranju snovi za to nalogo.

Kdor je voljan delati, mu dela nikdar ne zmanjka. Kako lahko bi pomagala pri študijskem krožku, stavila bi tako svoje moči in zmožnosti drugim na razpolago. Neizprosno bi morala braniti svoje katoliško prepričanje.

Če se nočeš preroditi v sebi, da bi bila drugim v pomoč, te popolnoma opravičeno smatrajo za nevrredno. Zdi se, da daješ Bogu nauk, naj razume tvojo zmoto in ti pomaga. Tako zakopavaš svoje talente, kakor delavec v svetopisemski priliki. Kaj ti bo rekel Učitelj in kaj mu boš odgovorila?

V prostih urah bi morala biti svojim tovarišicam v pomoč pri delu. Za mlado dekle ni nobena sramota, če je poleg svojega stanovskega dela vsak dan zaposlena še z vsakovrstnim delom socialnega in karitativnega značaja. Na pobožne vaje ne bi smela pozabiti. Pobožnost se hrani iz dnevne udeležbe najsvetejše daritve in prejema svete Evharišije. To ti je enako potrebno kakor dnevno premišljevanje. Nikdar se ne bi smela izgovarjati na druge. — Z branjem je nujno katoliško oblikovanje, teoretično in praktično. Saj moraš biti luč blodečim sestram. Poleg tega dela moraš biti vedno pripravljena na klic okolice. Delati za uboge ali v delavnici. Izgovarjaš se z dolgočasjem in nehvaležnostjo ljudi. Veliko bolj dolgočasno in težko je biti ubog, kakor pa se zanje žrtvovati. Ali ne vidiš jokajočih ljudi, ki zavoljo stiske in bede slabijo? Delati za one, ki nimajo ne časa in ne sredstev, ali more biti še kaj lepšega, kakor dajati sonce vsej svoji okolici? Še hvaležna bi morala biti Bogu, ki ti je dal zmožnost in priliko, da neomejeno razlivaš svojo ljubezen vsem preganjanim, zapuščenim, bednim in zatiranim.

Nuditi bi morala svojo pomoč Cerkvi. Posebno veselje in čast bi morala biti zate, če bi smela skrbeti za krasitev oltarjev, za red in dostojnost v svetišču. Za ta sveta opravila uporabljen čas ni niti najmanj izgubljen in brez pomena v tvojem življenju!

Kakor si obdarjena z velikimi zmožnostmi, bi morala sodelovati pri pripravljanju obleke za siro-

za prvi izpit. Prav bo prišla vsem voditeljem, pa tudi vsem kongreganistom, ki bodo z njo lahko vabili svoje tovariše in jim nudili prvo sliko o njej. Dobiš jo pri svojem voditelju ali pri upravi. Stane 0.50 c.

Pripravnik DMK. — Drobna knjižica dvajsetih strani, prijaznega lica in bogate vsebine. Nudi tvarino za pripravniki izpit, ki ga mora napraviti vsak novinec ali novinka, preden postane pripravnik (-ca). Ker letos najbrž še ne bo mogel pravočasno iziti tudi poseben, večji izpit za člane, bodo po tej knjižici delali izpit tudi tisti, ki žele postati člani. Vsi pa bomo po njej ponovili svoje poznanje kongregacije. Zato mora to knjižico imeti vsak kongreganist. Dobite jo pri gg. voditeljih in pri upravi za dve liri.

Novе knjige

Gerely-Gunde, Daj mi svoje srce. Že dolgo smo pogrešali za dorasla dekleta primerne knjige, ki bi jim bila vodnik v življenje. Ta vrzel je sedaj v vzgojnem slovstvu izpolnjena. V slovenskem prevodu smo dobili lepo knjigo ogrske vzgojne pisateljice Gerely, ki mlademu dekletu daje dobra in lepa življenjska navodila. Vrlina knjige je predvsem v tem, da težkih vprašanj ne podaja suhoparno in dolgočasno, ampak v obliki povesti. Uvodno besedo je napisal slovenskemu prevodu prevz. gospod škof, kjer poudarja, da je knjiga prelep kažipot vsakemu slovenskemu dekletu v pravi družinski raj. Res je to! Dekleta, ki knjigo z velikim veseljem prebi-

rajo ter se o njej razgovarjajo, so edine v sodbi, da je ta knjiga nad vse koristna v sedanji popolni prevrnjenosti pojmov, kot je družina, zakon, ljubezen. Knjiga je lepo opremljena. Velja broširana 25 lir, vezana pa 35 lir. Četudi je morda vsota nekoliko velika, vendar se splača zanjo žrtvovati zadnji denar. Dekle, kupi si to knjigo. Odpovej se nekaterim filmom, varčuj in kupi knjigo! Ne bo ti žal. Je vredna ponovnega branja in premišljanja! š.

Vrtovec, Iz tistih dni.
P. Vrtoveca mnogi osebno poznate. Vsi pa smo lahko v »Zvezdi« brali njegova zdrave in klene članke (eno ali dve leti je bil tudi urednik »Zvezde«). V tej lični knjižici pa nam je zbral šopek tolažljivih in pristranih, pa vendar izvirno bogatih pisem, ki jih lahko uporabimo za duhovno branje in premišljevanje ob velikih dneh in trenutkih preizkušnje. Knjigo je založil Glasnik Srca Jezusovega. Čeprav je nismo dobili v oceno, jo vsem priporočamo.

Tone Gaspari, Komedije. Knjiga je namenjena otrokom, rekel bi, že zrelejšim otrokom, ki ne iščejo v knjigah le prijetne zabave, ampak tudi resnejši pogled na življenje. V kratkih črticah riše pisatelj vsele in senčne strani svoje mladosti, mladosti brez matere, ob teti, ki zanj skrbi, med ljudmi in otroci dobrih in slabih lastnosti, a z bolestinim priznanjem: »Za otroška slaba dejanja pa sem se v življenju mnogo pokoril.« Slog je nekoliko naturalistično trpek in mu lesorezi inž. Otona Gasparija dobro ustrezajo. Založba Ljudske knjigarne, cena kart. 30 lir.

make ali siromašne otroke. Morda si umetnica na klavirju ali violini? Ali ne bi bilo lepo, če bi se ponudila za prostovoljno sodelovanje pri slavnostni akademiji? Mogoče imaš lep glas? Zato ne bi smela manjkati pri cerkvenem župnijskem zboru! Toda ti misliš, da zborovsko petje ni mnogo vredno. Dekle, taki nazori so zmotni! V duhu preglej svoje zmožnosti! Vprašaj svojo vest! Proučuj, kaj vse drugi od tebe pričakujejo!

Dekle, hočeš veljati za pametno, poslušaj preprosti nasvet! Ne brigaj se za druge, marveč misli nase! Je razloček med tem, kar narediš, in onim, česar ne narediš, četudi misliš, da nimaš nobenih obveznosti. Prav tako meniš, da si že vsega oproščena. Pod pretvezo, da bi si prihranila grozo, živiš v stalnem zaničevanju svojih zmožnosti in v sramotni brezbriznosti. Čemu sramotna brezbriznost?

Zato, ker ni normalno, da bi sredstva še odgovarjala obveznostim.

Zato, ker je Kristus jasno povedal: kdor zakoplje svoj talent, je slab služabnik.

Zato, ker je življenje težko in sorazmerno umazano...

Zato, ker te vsa opravičila sveta ne bi mogla prepričati, da nisi izpolnila tega, kar bi bila morala.

Težak nauk, vendar resničen za vest, ki je še budna, in srce, ki ljubi. Dekle, ali je v tebi vest še živa? In to srce, ali je tvoje?...

Linorez, Simona

Mauser Karel

Polnost

Večer je. Odprl sem vrata in čakam.
Zdi se mi, da je Brat moj zaprl svoja in gre k meni.
Oljnato luč sem prižgal pred Marijo, da ne bova
v temi,
in sveto pismo odprl tam, kjer o ljubezni govori
in vem, da bova brez besed govorila do jutra.
In ko bo odšel, bom zaprl duri
in pil iz kozarca, ki ga bova napolnila do roba.

Fatima

7.

Zakrknjena srca.

V Fatimo je prihajalo vedno več romarjev. V dušnih in telesnih stiskah so iskali zdravila pri Mariji. Na Portugalsko je trkala milost prerodenja, ki je deželo počasi povsem obnovila. Zdaj samo čaka, da ji tudi ostali svet tako na stežaj odpre vrata.

Toda vsi le niso spregledali. Nekateri so ostali zaslepljeni, da so gledali in ne videli, poslušali in ne slišali. Ti so smatrali za svojo dolžnost, da se iz fatimskih dogodkov norčujejo in pobožnemu romanju nasprotujejo. Hudobija in zakrknjenost sta jim vzeli mirno razsodnost in napolnili njih srca s predsodki, ki jih niti čudež ni premagal. Kdor je zaslepljen in zakrknjen, ne bo verjel, »tudi če kdo od mrtvih vstane« (Lk 16, 31).

Že v noči od 22. do 23. septembra 1917 so poskušali nekateri brezverci fatimske dogodke osramotiti. Pripeljali so se z avtom iz mesta Santarema v Irijsko dolino ter pokradli vse verske predmete in darove za novo kapelo. Nato so razdejali oblok iz brun nad krajem Marijinega prikazovanja. Nameravali so posekati tudi mali hrast, nad katerim se je Marija prikazovala. Toda v naglici so se zmotili in posekali napačnega. Privezali so si ga k avtu in ga zmagoslavno vlekli s seboj.

Drugo jutro je Lucija hitela v Irijsko dolino. Kakor je bila žalostna, ko je videla, kaj so skrunilci storili, tako je bila spet tudi vesela, ko je ugotovila pomoto hudobnežev. Medtem ko je jokala in molila za zaslepljene, so ti z bogokletnimi govori in popevkami v svetoskrunskem sprevedu korakali po Santaremu.

Za majnik 1920 je mlad rokodelc, ki je v Fatimi spet postal veren, naročil pri znanem umetniku Ferreiru Tedimu v kraju Torres Nova lep Marijin kip, izdelan po opisu, kakor so ga podali pastirčki; kip naj bi postavili v zasilno kapelico v Irijski dolini. Umetniku se je delo posrečilo. Podoba je ugajala in veliko ljudi jo je hodilo v hišo darovalca občudovat. To je zelo razkačilo torreškega župana. Da bi kipa ne mogli prepeljati v Fatimo, je dal zastražiti hišo z orožniki. A ljudje so zmagali z zvijačo. Par volov je kip pod drugo šaro na navadnem kmečkem vozu prepeljalo mimo straž. V Fatimi so Marijin kip zmagoslavno sprejeli. Kip še danes osrečuje na tisoče oči in src v kapelici prikazovanja. (Slika je prinesla NZ na str. 37.)

Takoj po tem dogodku je vlada za 13. maj 1920 naročila vsem županom v fatimski okolici, naj s silo zabranijo kakršnim koli vozilom dohod v Fatimo. Dala je na razpolago močne oddelke republikanske straže. Romarji pa se niso dali motiti. V tisočih so predrli straže in peš nadaljevali pot. Nekateri vojaki so se jim celo pridružili. Ta ali oni je dejal: »Saj rad storim svojo dolžnost, a to se mi pa upira. Kaj ima oblast od tega, če ljudje ne morejo tja doli? Saj gredo samo molit...«

Kdor je bil tisti dan v Fatimi, se je vrnil domov kot vnet in odločen zagovornik nove božje poti.

Po deželi je šel glas o številnih čudežih, posebno še o spreobrnjenju znamenitih brezvercev; ljudstvo je v vedno večjih trumah in z rastočim zaupanjem romalo v Fatimo.

Zakrknjenim brezvercem to ni bilo všeč. Zbrala se je skupina brezbožnežev in v noči 6. marca 1922 s petimi bombami pognala v zrak Marijino kapelico. Kip je rešila dobra oseba s tem, da ga je vsak večer odnašala na svoj dom. Tudi hrastič, nad katerim se je prikazovala Marija, je ostal nepoškodovan, ker se peklenški stroj, postavljen med njegove korenine, edini ni razletel.

Verno portugalsko ljudstvo se je enodušno uprlo takemu početju. Celó v skupščini so se dvignili protestni glasovi, čeprav je ministrski svet grozil s še hujšimi nastopi.

Ljudstvo je z vseh strani hitelo zadoščevat. Že naslednjo nedeljo se je na povabilo fatimskega župnika zbralo nad deset tisoč vernikov k zadostilni procesiji k porušenii kapelici.

Dne 13. majnika je prihitelo nad šestdeset tisoč ljudi iz vse Portugalske k vsenarodni zadostilni pobožnosti, čeprav jo je pokrajinski poglavar »uradno prepovedal«. Ob razvalinah kapelice so molili in se vneli v zvestobi do nebeške Matere. Takoj so pričeli zbirati darove za novo kapelo, ki so jo kmalu potem dovršili. Vsi so se morali prepričati: Marija le vedno zmaguje!

Kaj pa pastirčki?

Notranje življenje pastirčkov je po razgovorih z Marijo zacvetelo v čudovitem razmahu. Najraje so bili sami, da so se lahko nemoteno pogovarjali o vsem, kar so doživeli.

Ze dan po prvi prikazni meseca majnika, ko so prignali na pašo, se je Hiacinta umaknila, pustila tovariša in obsedela na samotni skali.

»Hiacinta, se ne greš igrat?«

»Me nič ne veseli.«

»Pa zakaj ne?«

»Premišlujem, kar nam je naročila Gospa: da moramo pridno moliti rožni venec in darovati mnogo žrtev za spreobrnjenje grešnikov. Ko bomo odslej molili rožni venec, ga moramo moliti lepo. Ne smemo več izpuščati zdravamarij in očenašev... Toda žrtve — kaj pa je to?«

Pa se znajde Francelj, ki bo moral zmoliti še veliko rožnih vencev, in pravi: »Ej, dajmo ovcam malico, sami pa se premagajmo, da ne bomo nič jedli.«

Takoj store tako. To je njihov prvi post. Ovce so pospravile kruhek, pastirci so pa uživali veselje, ki ga rodi zatajevanje iz ljubezni do Boga.

Če so srečali vaške otroke, ki so se preživljali z beračenjem, je Hiacinta takoj predlagala: »Ali ne bi dali malice tem revčkom za spreobrnjenje grešnikov?« In zgodilo se je tako.

Zaradi prevelike velikodušnosti so se pastirčkom postni dnevi zelo namnožili. Če so sami postali le preveč lačni, so si tolažili lakoto s kakimi koreninicami, robidnicami in želodom. Ko so opazili, da je želod še posebno pust in grenak, so grizli le tega, »da bi spreobrnili še več grešnikov«.

Junaško so se znali premagovati pastirčki v žeji. Ves vroči mesec avgust namenoma niso pokusili vode.

Vsako malenkost v svojem pastirskem življenju so znali spremeniti v zadoščenje in pokoro. Ko se je ob nabiranju rož Hiacinta spekla s koprivami, je vesela vzkliknila:

»Glejte, še nekaj, s čimer se lahko premagujemo.« Odslej so si večkrat bičali noge s koprivami.

Drugič je našla Lucija konec vrvi. Sklepala je: »Če bi si jo zadržnili okrog života, bi lahko darovali žrtev Jezusu.«

Mala dva sta takoj pripravljena. Z ostrim kamnom si razdele vrv v tri konce in si jih prevežejo čez pas na život. To je bila zares ostra pokora. V začetku so nosili vrv podnevi in ponoči. A Marija jim je 15. septembra sama naročila, naj ne pretiravajo, ko jim je rekla: »Gospod je zelo vesel vaših zatajevanj, vendar ni treba, da bi spali z vrvjo. Nosite jo samo podnevi.«

Notranje življenje pastirčkov je na ta način stopnjema in vidno napredovalo. Vsa njihova rast nosi dvojni pečat: molitev, predvsem rožni venec, in trpljenje za grešnike.

Tako so se očiščevali in pripravljali, da bi bili vredni oznaniti v poganstvo zabredlemu svetu veliko Marijino sporočilo o pokori in človeka vrednem življenju.

Hendrik Einchorven

Kvartača

ik pred praznikom sv. Jakoba je umrl pesnik Peter Hesnessen.

V bloemnski cerkvi je zazvonilo z najmanjšim zvončkom. Ljudje so se odkrili sredi zorečih njiv, sredi ceste, v zelenih sadovnjakih in natiho odmolili očenaš ali zdravamarijo v pokoj ubogi duši. Bolniki so močneje začutili svojo bolezen in stari Andries je na dušek izpraznil vrček piva, iz samega veselja, ker ni še njemu zazvonilo.

Tedaj sta se odpravila dva na pot: hudobec iz pekla in angel iz nebes.

Oh, da ste to videli! Kjer koli je šel hudobec, so se ljudje razbežali kot golobi pred strelo; — še marsikako noč se jim je sanjalo o rdeče-zeleni pošasti z žabjimi očmi, s kozjim repom in z dvema obrazoma. En obraz je imel namreč na glavi, drugega pa pod hrbtom. Dekla

Barbaro iz gostilne »Pri zlati barki« je orgla božjast, stara perica Magdalena je na glavo čofnila v vodo, ko ga je zagledala in zapitemu kramarju Andriesu Thiesu se je do solz zaletelo pivo v grlu, ko ga je oidel hlačati mimo krčme, z migajočim repkom in volovskimi rogovi

Toda hudobcu se je presneto mudilo. — Bog nas varuj nesreče! Divjal je kakor tele pred obadi. Toliko, da se ni zaletel v gospoda župnika, ki je čakal na ministranta, kajti treba je bilo iti obhajati bolnega Verbeecka tam doli...

In kdo ve, kaj hudega bi se še pripetilo, če bi ne prihitel takoj za hudobcem angel iz nebes. Ves upehan je že bil, tako je moral teči, kajti pot iz nebes na svet je daljša kakor tista iz pekla. Oh, ubogi angel božji. Zlate lase je imel, da bi lahko mašni plašč stikal iz njih, pa mu je od slehernega lasu kapal znoj. Roznata halja mu je tako opletala okoli nog, da si je moral njene robove zataknil za pas kakor pek svoj predpasnik. Ampak res, kdo ve, kako bi bilo, če bi ljudje ne zagledali takoj za hudobcem prelepega angela. To je bilo nekako tako kakor sonce po hudem dežju.

»Amen!« je rekel gospod župnik, »pa ga je ujel!«

Namreč angel hudobca! Kajti tik pred hišo Petra Hesnessena je angel hudobca dohitel in ga pograbil za ščetinasto dlako na hrbtu.

»Stoj! Duša je moja!«

»Ne, moja je! Ali ne veš, da je Peter Hesnessen pisal same pregrešne pesmi. Niti ene ni zapel o blaženi Devici, niti ene o sveti Barbari ali o svetem Nikolaju ali o Jezusovem trpljenju. Cele noči je popival: jutranji zvon ga je našel pod mizo, opoldanski pri pečenem koštrunu, maslenih hlebčkah in kozarcu, večerni pri dekletu...«

»Moja je duša! Ali ne veš, kako je dal beraču Matthysu celo svojo mošnjo, kruljavi Berti svojo blazino, sirotnemu otroku svojo čepico, ko je šel sneg kot labodje perje debel... Ali se ne spomniš, kako je za veliko noč jokal nad svojimi grehi...«

»... in na binkošti objemal krčmarico pri »Zlati barki...«

Tako sta se prerekala celo božjo uro in ko je hotel prvi stopiti v izbo, mu je drugi zastavil pot, in ko je stal drugi na pragu, ga je prvi rinil nazaj.

Da, da, huda je predla tedaj duši pesnika Petra Hesnessena, ki je čepela ob peči kakor preplašen ptič, trepetala kakor v hudem mrazu in venomer jecljala:

»Bog mi pomagaj! Bog mi pomagaj!...«

»Kar spomni se na tisto pesmico, ki jo je zložil lansko leto,« je rekel hudobec.

»Nočem v nebesa, nočem v nebesa, tamkaj ni lepih deklet...«

Toda angel ni odnehal. Na zlatem pergamentu je imel napisano tudi to, da je umrli pesnik takrat, ko je v mladih letih stopil k prvemu svetemu obhajilu, zapel:

»Jezus preljubi, ki k meni prihajaš...«

Končno ni peklenskemu in nebeškemu duhu ostalo drugega, kot da sta se zedinila, da bosta kvartala za pesnikovo dušo.

Šla sta torej v krčmo »Pri rdečem hlebcu«.

Hudobec je naročil dva vrčka bruseljskega piva — potem sta polegnila iz rokava vsak svoje kvarte.

Najprej je orgel angel kvarto svete nedolžnosti.

Hudobec se je zarežal kakor pečena lisica in tresčil po mizi kvarto s sliko pregrešne boginje Venere.

Tako so padale druga za drugo kvarte božjih kreposti in čednosti in kvarte sedmerih naglavnih grehov in onebovpijočih grehot, še grehov zoper svetega Duha in tujih grehov ni hudobec pozabil privleči iz svojega rokava in zdelo se je, da jih ima neizčrpljivo zalogo. Nesrečni angel je venomer izgubljal, hudobcu pa se je kopicil kup dobljenih kvart kakor seno v kopice, kajti več je bilo grehov kakor kreposti. In ta čas se je zunaj pooblačilo, začelo je grmeti

in dež se je ulil, da je cmokalo kakor smetana v pinji, ko delajo maslo.

Uboga duša Petra Hesnessena pa je stala na dežju pred vrati in trepetala kakor trsje v vetru. In kadar se je hudobec zarežal, se je zabliskalo na nebu, in čim bolj je dobival, tem bolj je Peter Hesnessen molil: »Moj Bog, usmili se me!«

In nič bolje se ni godilo božjemu angelu. Niti ene kvarte še ni dobil in vse je kazalo, da je pesnikova duša izgubljena za nebesa. Z angelovih lic je izginila vsa nebeška ožarjenost, bele roke so se mu začele tresti, kajti vedel je, da bo izgubil igro: poglavitno kvarto je namreč pozabil doma — kvarto božje ljubezni.

Hudobcu pa je od veselja postala glava rdeča kakor olupljena melona. Požvižgaval je skozi ostre zobe, se od razposajenosti olekel za ušesa in se praskal za rogovi... Ko sta izpraznila že peti vrček piva, se je igra bližala koncu in angel je bil tik pred porazom. Brezupno se je oziral okoli sebe in iskal pomoči. Duša Petra Hesnensa pa je omedlevala na dežju in niti moliti ni več znala.

Tedajci pa, — sam sveti Duh mu jo je dal! — je šinila angelu rešilna misel v glavo.

Margareth, debelušna natakarcica je vsa blede medlela za točilno mizo in strmela v kvartopirca.

»Naročil bom še dva vrčka piva...« je rekel angel.

Hudobec je bil zadovoljen in angel je pristopil k natakarcici in ji pošepnil: »Za božjo voljo te prosim, teči do gospoda župnika in ga prosi, naj mi posodi kvarto božje ljubezni...«

In Margareth je izginila.

Čez pet minut je vsa obupana pritekla nazaj:

»Gospod župnik jo je posodil Driesovi materi, ker se njuna sinova venomer pripravata. Ta pa je praokar odšla na božjo pot k sveti Mariji Kempenski.«

Moj Bog, kako je bil angel obupan.

»Potrpi,« je rekel hudobcu, »grem k mesarju po jetrno klobaso!« Pa je stekel v bekinski samostan onkraj reke:

»Posodite mi kvarto božje ljubezni!« je zaprosil.

»Prav rada bi ti jo dala,« je rekla predstojnica, ki so ji dali priimek »Mydenghanck«, ker je tako pokonci hodila, »pa jo je zadnjič odnesel s seboj pater Thadeus iz Bruslja.

Pozabil jo je v rokaču svoje kute, ko je po pridigi kvartal z županom.«

Angel je jokal. Strašno je jokal, ko je tekel nazaj v gostilno. Bal se je že, da bi mu hudobec medtem ne otel duše.

Ko pa je tako ihtel po cesti, ga je zapazil ubog otročiček, prav tisti, kateremu je pesnik Peter Hesnensen nekoč podaril čepico. Ta otrok ni imel nobene druge igračke kot podobico s sliko križanega Jezusa, katero mu je dala mati iz svojega molitvenika, preden je odšla na delo. In ko je otrok videl skozi okno jokajočega angela, se mu je zasmilil. Stekel je k njemu in mu ponudil svojo zmečkano podobico.

Tedaj pa je angel pokleknil predenj sredi blatne ceste in ga objel. Potem je kakor vihar odhitel svojo pot, otrok pa je začudeno strmela za njim in celo pozabil, da dežuje. Kajti zdaj angel ni več jokal, ampak se je smejal, smejal in oriskal in pel. — Planil je pred hudobca in položil na mizo podobico.

Tedaj pa je hudobec zaklel, da je treščilo prav blizu n visok hrast. Vse svoje kvarte je zmetal na mizo: sovražstvo in vse mogoče in nemogoče grehe, še tiste, ki so jih komaj — Sodomci in Gomorci poznali — toda vse to ni moglo odtehtati veljave božje Ljubezni.

In ko je izpraznil svojo malho, je zatulil kakor divji bik in planil na vrat na nos v reko, ki je hipoma postala črna kakor kava kuharice Anne. In se ni več prikazal.

Tedaj pa je posijalo sonce na strme strehe in zelena polja, angel pa je vesel prijel dušo Petra Hesnensa za roko — in kakor dva bela laboda sta odfrčala v sveta nebesa. Božja Ljubezen je namreč zmagala nad peklenko močjo.

Prevedel L. E.
Ilustriral F. T.

Pred pomladjo

Lepšega jutra sploh ne more biti, sem si mislil, kot je bilo ono, ki sva ga pred leti doživela s Cirilom. Bilo je proti koncu februarja. Dan je bil pouka prost. S Cirilom sva se že prejšnji večer odpeljala k stricu, ker sva naslednje jutro mislila v planine.

In to jutro! Planine so se košatile v vsem svojem gorskem krasu, naju objele s svojo lepoto in zdravjem. Nebo je bilo jasno, na vzhodu je vstajala zarja, vsa čista in jasna, prepojena z jutranjo svežostjo.

»Ti, nekdo je danes že šel po tej poti pred nama,« mi je dejal Ciril in pokazal v snegu stopinje.

»Mogoče. A to me ne zanima. So preveč na zemlji. Da bi bile vklesane v nebeško modrino, bi jih videl...«

Ciril se je smejal mojemu idealizmu.

Res, saj poti skoraj videl nisem; hotel sem le nekam v višino, proti vrhu, tam se mi je zdelo, da me čaka vsa lepota in sreča.

Sonce je vzšlo. Jutro med mogočnimi, sneženimi velikani se ne da popisati. Zalesketala so se planinska slemena, vrhovi so se zasvetili v vabeči luči, neskajljeno veselje je priplavalo s soncem med gore...

Stala sva in gledala. Brez besed, vsak zase s svojimi občutki in svojimi mislimi in hrepenenjem. Ta pogled je bila sama lepota, najlepša planinska pesem, najljubkejša melodija, ki je segla v srce in ga osvojila...

V kapelici pod Vrhom je zazvonilo.

»Bo sveta maša?«

»Mogoče pa je šel duhovnik pred nama v gore?«

Res, bil je mlad duhovnik s svojim prijateljem. Maša v planinah je bila tako lepa, tako prisrčna, da je težko povedati.

Po daritvi sva stala s Cirilom za cerkvico, občudovala v soncu se kopajoče planine in zgubljačo se dolino pod nama...

Pridružil se nama je duhovnik. »Prijatelja, vama je kaj mrzlo?«

»Mrzlo? Na to niti mislil nisem. Sredi tega ustvarjenega bogastva, sredi te poživljajoče lepote, v kraljestvu ponosnih in mogočnih planin da bi bilo mrzlo? Ne, na to nisem pomislil.«

»Saj bo kmalu pomlad...« je nadaljeval duhovnik, »in potem bo v planinah še lepše kot je danes.«

Potem bo še lepše. Verjamem. Ko bo prišla še pomlad, ta s hrepenenjem prepojena pomlad, polna vesele in razposajene pesmi, posejana z dehtečim cvetjem in svežim zelenjem...

»Da, potem bo še lepše,« sem dejal ves navdušen.

»Ti še ni zdaj dovolj lepote?« me je dražil Ciril.

»Dovolj? Je in ni. A ko bo prišla pomlad, bratec, vsa razposajena, rečem ti, da bo še lepše... In kmalu bo prišla. Se ti ne zdi, da z juga že sili k nam, da bo v kratkem planila v naše gore, da bodo te naše planine še vse bolj oživele, ko bodo s toplim soncem prepojene in obložene s svojim posebnim cvetjem.«

»Kako čudno govoriš!« mi je dejal duhovnik.

»Ne vem. A le to čutim, da mi v vsej tej lepoti še nečesa manjka, hrepenim še po nečem nepoznanem, in čutim, da bom to dosegel...«

Snežene poljane so se lesketale v soncu kot s srebrom posute ravni. Planine vse sončne in lepe so vabile in pele svojo ponosno planinsko pesem...

Bilo je lepo. Molče smo stali in občudovali to nepopisno lepoto. Jaz pa sam sebe nisem razumel. Nisem vedel, zakaj se mi je sredi sončnega zimskega jutra v kraljestvu gora vzbudilo tako močno hrepenenje po topli in nad vse ljubljeni pomladi...

